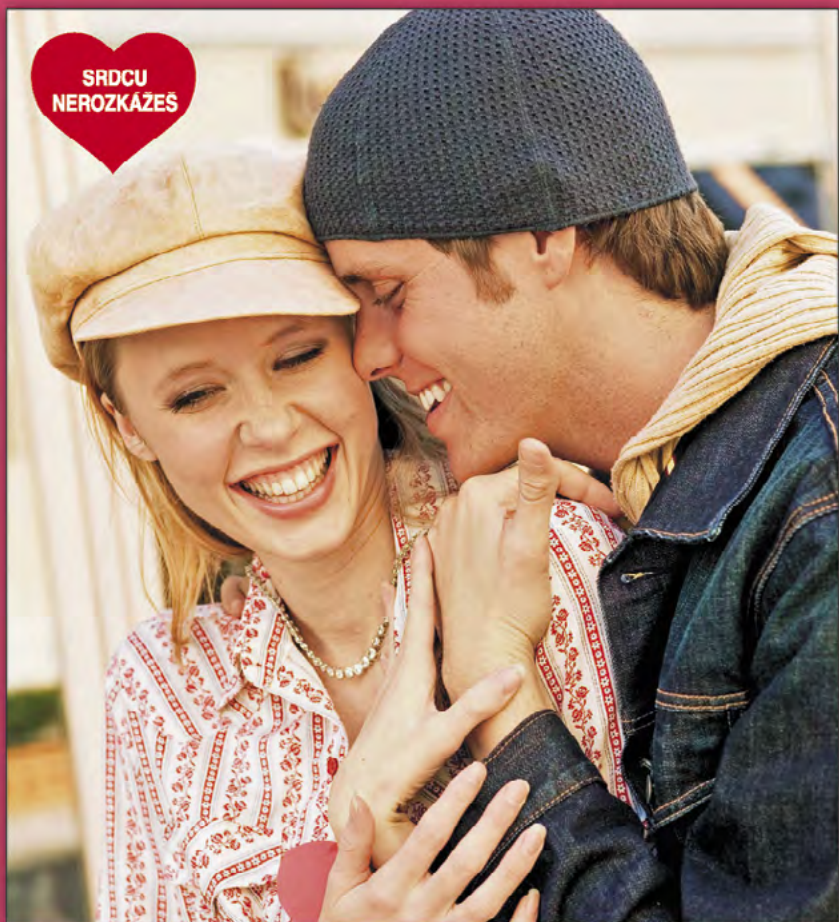

SRDCU
NEROZKÁŽEŠ

VERONIKA KABÁTOVÁ

*Nová láska
na obzore*

FRAGMENT

Srdcu nerozkážeš – Nová láska na obzore

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:
Srdcu nerozkážeš – Ten chalan je môj!
Srdcu nerozkážeš – Keď príde láska

Veronika Kabátová
Srdcu nerozkážeš – Nová láska na obzore – e-kniha

Copyright © Fragment 2011

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

OBSAH

1 / Neznáma známa	4
2 / Aktuálne z lesa.	20
3 / Amatéri	37
4 / Kto, kde, s kým, ako	51
5 / A svet sa aj tak točí	70
6 / Niet nad chrobáka v hlave	85

Zastala som pred obrovskými hnedými dverami s tabuľkou 1. A. Tak som tu asi správne. Uf. Raz, dva, tri, teraz. A vykročiť pravou...

Vošla som do triedy medzi svojich nových spolužiakov.

„Ahoj, ja som Renáta,“ skočila mi do cesty hnedovlasá kučeravá dievčina.

„Katka, ahoj,“ odvetila som trochu rozpačito s nesmelým úsmevom na perách. Bože, čo je to zač? Modlím sa, aby si nesadla ku mne. Skôr ako niečo zo seba dostanem, už je pri dverách aj so svojím: „Ahoj, ja som Renáta,“ lebo sa práve objavili ďalšie dve dievčatá. No, myslím, že Renátu si po dnešku každý zapamätá.

Letným pohľadom po triede som zaregistrovala, že v každej lavici už niekto sedí. No tak, ku komu si prisadnem? Veď napokon je to jedno, aj tak nikoho nepoznám. Niektorí ma pozorujú, niektorí sa zabávajú s ostatnými a iní zase posielaním esemesiek. Vpredu sedieť nechcem – byť hneď na očiach? Nie, ďakujem. Zamierila som radšej do zadných lavíc. Napríklad sem.

„Ahoj, máš to tu voľné?“ spýtala som sa celkom sympatickej (odfarbenej) blondínky. Má nakrátko ostrihané vlasy, vzadu natupírované, modré tielko Nike a na môj vkus je prehnane namaľovaná.

„Jasné, Zuzka, ahoj,“ pozdravila ma moja nová susedka, len čo zdvihla oči od časopisu. Usmiala som sa (tentoraz naozaj úprimne), tiež sa jej predstavím a konečne sa usadím v lavici a začnem si prezerat ostatných. Oproti základnej škole sa mi všetci vidia akísi omnoho väčší. Hm, až na chalanov. Zopár by pokojne zapadlo do siedmej triedy.

Zatiaľ je tu asi dvadsať žiakov, z toho (iba!) šesť chlapcov. To je teda vtípné. Dúfam, že ešte dajakí prídu, inak tu budeme ako v kláštore.

re. A priznajme si to – veľa dievčat a málo chlapcov, to nikdy nerobí dobrotu. Hurá, akurát prišli ďalší dvaja. Za veľa nestoja...

„Odkiaľ si?“ vyrušila ma Zuzka z pozorovania.

„Z Koutnej... to je taká malá... malé mestečko. Asi to nepoznáš, však?“ vopred som poznala odpoveď.

Zuzka stiahla kútiky úst a pokrútila hlavou. „Bohužiaľ. Je to ďaleko?“

„Asi pätnásť-dvadsať kilometrov. Ty bývaš tu?“ spýtala som sa.

„Hej, minulý rok sme sa sem prisťahovali.“

„A kde si bývala predtým?“ pokračovala som.

„V Táboře,“ odvetila a opäť sa odmlčala. Asi sme sa dostali k mŕtvemu bodu. Čo mám na to povedať? A čo sa mám spýtať? Napríklad, prečo si vybrala túto školu? Čo robí jej otec? Hlavou mi víria iba somariny. Našťastie ma vyslobodí zvonenie jej telefónu. Do začiatku hodiny ostáva ešte päť minút. Zdá sa, že všetci sú už v triede. Je tu dvanásť chlapcov a osemnásť dievčat. Nie, devätnásť. Teraz dobehla ešte jedna.

Naša trieda je dosť priestranná. Možno stojí za zmienku, že budova školy je dosť stará a z historického hľadiska určite aj krásna, ale tá fasáda, tá fasáda! Omietka opadáva, pozarábané flaky, kam sa pozriem, nedokážem identifikovať farbu. Možno je žltá, možno oranžová. Ťažko povedať. Vráťme sa však k triede. Ako som už povedala, je veľká, s vysokým stropom. Na pravej strane sú dvere, na ľavej štyri okná. Pozrime sa! Žalúzie! Taký prepych... Zdá sa, že je čerstvo vymaľované, zato lavice isto pamätajú vojnu. Pravda, sú vyšmirgľované a pokryté čerstvou vrstvou laku, ale vyryté odkazy z minulých rokov sa ešte vždy dajú dobre prečítať. Práve tu je: Peter je náš king! alebo Neotravuj, ty tučniak!

Na nástenke, ktorá je nad skrinkou vedľa dvier, svieti nápis: Vitajte v novom školskom roku a vedľa: Nezúfajte, o desať mesiacov sú zase prázdniny. No zbohom. A potom sú tam obrázky, ako sa nejaké deti kúpu v rybníku, ako v lese rastú huby... Kto ju len urobil? Vtom som si spomenula na mobil a skontrolovala som, či mám vypnuté zvonenie. Nemala by som na seba upozorniť hneď prvý deň, pravda? Vyťahla som si ho z kabelky. Správa! Aha, od Toma... Ahoj, ako sa máš v novej škole? Už teraz mi je za tebou veľmi smutno. Neviem, ako vydržím celý týždeň. Maj sa, posielam ti pusu. Je poklad. Aby ste tomu rozumeli, Toma poznám od malička, lebo naše babky bývajú v tej istej dedine, a tak sme spolu strávili nejedny prázdniny. Tieto posled-

né však nemali chybu. Tom sa konečne rozkýval. (Alebo som to bola ja? Už ani neviem.) Jedným slovom, dobre sa to skončilo a teraz spolu chodíme. Najvyšší čas.

„Čo sa tak usmievaš?“ spýtala sa Zuzka, ktorá medzitým dotelefonovala. „Dobré správy?“

„Hm, napísal mi kamarát,“ prisvedčila som. „Tešila si sa sem?“ položila som jej otázku teraz ja.

„Vôbec nie. Nikoho tu nepoznám – teda teraz už okrem teba. Veľmi som sa bála, že tu budem sama. No a počula som, že vraj budeme mať nejakého mladého triedneho,“ podelila sa so mnou o svoje dojmy.

„Jéj, to by bolo fajn. A kde si to počula?“

„Mám kamošku v druhej triede. Teda, teraz je už tretiačka.“

„Myslíš, že bude pekný? To by bolo super mať mladého triedneho, však?“ som dosť prekvapená. Zo základnej som zvyknutá iba na staršie učiteľky, vo vekovej kategórii mojej babky... To by bolo fakt super!

„Čo ja viem? Podľa toho, čo mi rozprávala kamoška, nebude to veľké ternó.“

„Prečo myslíš?“ spýtala som sa. Prečo sa nedozvedieť nejaké zaujímavé informácie (jednoducho klebety) hneď na začiatku?

Zvoní! Hm, ktovie, ako bude pán profesor vyzeráť...

Ešte ani nedozvonilo a do dverí už rezkým krokom vpochodovala mladá vysoká (chudá!!!) učiteľka v slušivom tmavomodrom kostýme. Rovné vlasy (farby – tipla by som si gaštanovočokoládovej) má zastrihnuté po plecía. Postavila sa vedľa katedry, zbežne si nás obzrela a kývla, aby sme si sadli.

„Nevravela si niečo o mladom schopnom chlapovi?“ zľahka som sa s úškrnom naklonila k Zuzane.

„Zrejme si budem musieť preveriť svoje zdroje,“ podotkla.

„To by si mala,“ súhlasila som, ale radšej som stíchla, aby som nevyrušovala hneď v prvý deň.

„Dobrý deň, volám sa Lucia Krebsová a nasledujúce štyri roky by som mala byť vašou triednou učiteľkou. Pokiaľ sa nestane nič nepredvídateľné, a myslím, že sa nestane, budem vás učiť slovenčinu, takže sa pravdepodobne dosť často budeme stretávať. Vy ma už teda poznáte a teraz si ja skontrolujem vašu dochádzku. Prosím, nech sa každý, čie meno prečítam, prihlási alebo nejakým vhodným zvukom potvrdí svo-

ju prítomnosť,“ poprosila nás naša nová triedna. Vôbec nebola nervózna, rozvinula hárok papiera so zoznamom mien a začala čítať. Prezerala som si triedu a usilovala sa priradiť ku každému žiakovi správne meno. Bolo to aj tak zbytočné, ak si zapamätám piatich, budem dobrá.

Po skontrolovaní mien (mimochodom, som tretia v triednej knihe – Dvořáková, no) nasleduje rozvrh. Fakt super. Sme rozdelení na akési a, b, c, d skupiny, ktoré majú jeden týždeň biológiu, potom nič, potom zase fyziku a čert aby sa v tom vyznal. Teda, kto toto vymyslel! Výborný začiatok. Nepochopila som ani rozvrh (Zuzka nie je na tom o nič lepšie)! Jediné, čo viem, je, že v utorok a stredu máme vyučovanie aj popoludní a v piatok nultú hodinu. Fuj! Učiť sa ešte aj poobede! To bude hrozné.

Triedna nám zaželala pekný zvyšok dňa a tým sa skončil náš prvý školský deň na gymnáziu. Super. Teraz rýchlo na autobus a hurá domov!

„Ahoj, stredoškolačka!“ privítala ma mama, len čo sa za mnou zavreli domové dvere. Teraz je doma, lebo po operácii bude ešte tri týždne maródovať.

„Ahoj, ako sa máš?“ pobožkám ju na líce. „Uvarila si mi niečo dobré?“ nakúkam v kuchyni do hrncov.

„Tak, ako bolo v škole?“ nedočkavo sa pýta z obývačky. Je veľmi zvedavá (veď sa na ten gypel tešila viac ako ja!).

„Ako v škole!“ odvetila som s úsmevom. „Jéj, čína! Mňam! Brat už jedol?“

„Hej, Filip obedoval v škole. Nebuď taká a pod' mi všetko vyrozprávať,“ zrazu stála v župane v kuchyni. Opretá o dvere hľadela na mňa.

„Iba si to zohrejem, hej?“ zámerne som nezdvihla oči z taniera, kam som si nakládla sloniu porciu, lebo som veľmi hladná. S obedom som zamierila do obývačky a sadla si do kresla oproti mame.

„Keby ťa tak videl ocko. Vieš, ako neznáša, keď tu ješ!“ pokarhala ma mama.

„Veď ocko tu momentálne nie je...“ usmiala som sa.

„Tak už vrav.“

„A kde mám začať?“ spýtala som sa naoko vážne. Nechápavo a vyčítavo sa na mňa pozrela. „No, dobre. Keď som prišla do triedy, tak už

tam väčšina bola. A predstav si, len čo som vkročila do dvier, okamžite mi vletela do cesty nejaká Renáta a hneď vybafla: „Ahoj, ja som Renáta!“ Tá je fakt nejaká čudná. A takto privítala každého. Nakoniec si k nej sadlo jedno ryšavé dievča... tiež vyzerá akosi podozrivo...“, začala som rozprávať prvé stredoškolské zážitky. Samozrejme (pokiaľ ide o Renátu), mama ma hneď zvozila za to, že ľudí posudzujem podľa prvého dojmu, ale keď je niekto čudný, tak je jednoducho čudný. Za to nemôžem.

„A s kým sedíš?“ spýtala sa nedočkavo.

„Keby si nebola nedočkáva, tak sa k tomu dostanem,“ povedala som trochu vyčítavo. „So Zuzkou. Taká celkom pekná, chudá, nakrátko ostrihaná blondínka. Nič viac ti nepoviem, lebo neviem. Iba že predtým bývali v Táboře a...“

„A čo rozvrh?“ skočila mi znovu do reči.

„Ale, mami, takto ma to nebaví. Ako ti mám niečo povedať, keď mi nedovolíš dokončiť myšlienku?“ nazlostila som sa a z vidličky mi spadlo celé sústo na tričko a postupne na kreslo a koberec.

„To kvôli tebe,“ povedala som pohotovo, aby vinu hneď neváľala na mňa. Mama sa však iba mlčky usmiala.

„Mám jednu nultú hodinu. A ešte k tomu v piatok! Kto toto vymyslel, neviem. V piatok, keď už má toho každý dosť...“, zdvihla som z dlážky tú vynikajúcu činu (aká škoda!) a šla som do kuchyne po handru. Keby som mala väčšie prsia, tak to teraz nemusím zbierať z koberca. Malé prsia nemajú fakt nijakú výhodu. Iba môj ocko vždy, keď sa ponosujem, povie, že aspoň podleziem pod každú medzierku v plote. Vynikajúce!

„No a dva razy máme vyučovanie aj poobede. V utorok a stredú, ale vôbec tomu nerozumiem. Sme rozdelení na štyri skupiny a každá má vždy niečo iné. Strašný zmätok. Akosi sa neorientujeme. Ale nikto.“ Podala som mame rozvrh. Potichu si ho prezerala a ja som si zatiaľ odbehla.

Hm, to je úľava. Čo asi robí Nene? Ako sa jej darilo v škole? Blázonko, vybrala si gypel s latinčinou. To nechcem vidieť. Akurát ona. Škoda, že bude bývať v intráku, cez týždeň sa vôbec nevidíme. A cez víkend chodievame k babke a ona bude chcieť ísť niekam s Ondrom. (Aj tak sa čudujem, že im to vydržalo tak dlho. Kedy začali spolu chodiť? Myslím, že koncom mája v deviatke. To zase nie je až tak dlho.)

Alena, ktorá chce, aby ju všetci volali Nene, je moja najlepšia kamoška zo základnej. Skamarátili sme sa však až niekedy v šiestej triede. Vtedy sme mali spoločných známych (chalanov, samozrejme). Chlapci potom odišli a my sme zostali. Mám ju veľmi rada, ale teraz sa asi často nevidíme...

Zrazu sa ozval hrozný buchot! Fúj, to som sa zľakla!

„Čo tam robíš tak dlho?! Pohni si!“ zreval na mňa môj milý braček Filip, ktorý mal tak naponáhlo, že div nevyrazil záchodové dvere a ja som skoro zinfarktovala.

„Aby si sa nepototo...!“ odvetila som mu rovnako milo.

„To sa môže pokojne stať!“ zakričal už spoza dverí. Večne otravuje... Človek si tu pekne rozmýšľa... Hej, to som niekde čítala alebo počula, teraz už neviem kde, že na toalete sa vám myseľ presunie do hladiny alfa a zlepšuje sa pamäť a vnímanie. Dobré, nie? Potom že záchod nie je plodné miesto. Mali by sme sa tam učiť, milí študenti! Niet nad hladinu alfa!

„Voľno!“ zaspievala som podľa vzoru Peťa z *Pelíškov* bratovi do ucha, keď sme sa stretli vo dverách obývačky.

„Tsss, díky,“ odvrkol.

„Vy dvaja viete byť na seba neuveriteľne milí! Neviem, kedy z toho vyrastiete,“ vzdychla si mama.

„Ona začala!“ zakričal pre istotu brat od záchodu. Somár. Ako by sme niečo vyviedli. Takto to u nás vyzerá vždy: ja nič, ja muzikant – Filovo heslo. Veď má iba dvanásť rokov... Čo som to chcela? Aha, brnknúť Alene.

„Prosím,“ Nene sa ozvala po treťom zvonení. To ma vytáča. Na displeji jej bliká moja fotografia s nápisom Katka a ona povie: „Prosím.“ Neuveriteľné.

„Ahoj, tak ako? Hovor! Čo intrák?“ zahrnula som ju otázkami, podobne ako mňa pred chvíľou mama.

„Čo intrák? Aha, na raňajky sme mali dva čerstvé rožky s džemom.“

„Prestaň a hovor,“ smiala som sa.

„No fakt, to som doma nikdy nemala... O čerstvých rožkoch na raňajky sa mi mohlo iba ak snívať... Tak dobre. V izbe sme tri. No, o súkromí sa nedá veľmi hovoriť. Včera večer sme sa tak trochu oúká-

vali, uvidíme, čo bude ďalej. Zatiaľ vyzerajú celkom fajn. A tie záchody! V izbe ich nemáme, musíme chodiť na druhý koniec chodby a tam sú iba štyri! A na poschodí je desať izieb po troch! No hrôza... A čo ty?“ spýtala sa pre zmenu ona.

„Zatiaľ dobre. Mali sme mať mladého triedneho a namiesto neho nabehla dajaká ženská. Vyzerá však sympatická...“

„... tak vám treba!“ skočila mi do reči.

„Prečo, tak nám treba? To je vážne. Vôbec so mnou necítiš sklamanie. A v triede máme iba dvanásť chalanov!“

„Dvanásť? To je super! My máme iba šesť! To potom vychádza na jedného chalana päť báb. To bude niečo, už som na to zvedavá,“ postá-žuje sa. „Hrozné.“

„Nehádz flintu do žita! A inak? Rozvrh a tak?“

„No už som to rozdýchala. Tri nulté hodiny a dva razy vyučovanie poobede.“

„Nežartuj! Ja mám jednu nultú a dvakrát hodinu popoludní a zdá sa mi to hrozné. Tak, úprimnú sústrasť.“ V podobnom duchu sa odvíja náš rozhovor ešte asi minútu, potom však musím končiť, lebo voľné minúty sa mi pomaly, ale iste mínajú. Povie si, že som žgrloška, lebo nechcem na ňu obetovať ani tých úbohých pár korún a deliť sa s ňou o jej nešťastie (ktoré po mojom telefonáte ešte narástlo, lebo iste tajne dúfala, že niekto je na tom horšie ako ona. Niekto som v tomto prípade mala byť ja.) Čo sa dá robiť.

Dobrý deň, sadnite si,“ pozdravila nás v utorok ráno – druhý školský deň – naša triedna. Vyzerá celkom dobre naladená.

„Najprv si skontrolujeme dochádzku, čo potrvá asi pol hodiny. A zatiaľ by ste si mohli pripraviť kartičky s menami. Aspoň si vás rýchlejšie zapamätám. Uvidíte, že nebudem jediná, kto to od vás bude požadovať.“ Sadla si za stôl, a kým zapisovala do triednej knihy, všetci sme sa prehrabávali v taškách a hľadali nejaký schopný kus papiera, kde by sme si mohli napísať meno.

„Aj priezvisko?“ spýtal sa čiernovlasý chlapec z prvej lavice. Nič bližšie povedať nemôžem, lebo netuším, kto to je ani ako sa volá, ale

sedí s celkom sympatickým chalanom (meno som zatiaľ nezachytila – možno Lukáš alebo Pavel, ktovie) a stále sa na niečom smeje.

„Bude lepšie, keď si napíšete aj priezvisko,“ kývla. „To je nádhera. Nikto nechýba. Poviem vám, užívajte si to, lebo v plnom počte sa veľa ráz nestretnete. A verte mi, že čím budete vo vyššom ročníku, tým bude rásť aj absencia. Starší študenti sú akísi náchylnejší na choroby a rôzne prechladnutia... No nič, pustíme sa do práce, máme toho veľa. Včera som vám zabudla pripomenúť to, o čom ste sa mali dozvedieť už po letnom rodičovskom združení, že naša škola organizuje pre študentov každého prvého ročníka zoznamovací víkend v prírode. Tu, prosím, rozďaj...“ pozrie na kartičku: „Mirko, tieto papiere – každému jeden – kde máte podrobnejšie informácie. Išlo by o budúci týždeň, to znamená ôsmeho, a cena je celkom prijateľná. Ubytovanie je zabezpečené v rodinnom penzióne, kde v piatok a nedeľu máme objednanú aj stravu. V sobotu sa pravdepodobne naobedujeme v reštaurácii, lebo pôjdeme na celodenný výlet. Ukážte to rodičom a do konca týždňa... a teraz neviem, máme v piatok slovenčinu?“ spýtala sa a šla sa pozrieť na rozvrh na nástenke, „... výborne, máme. Takže do piatka mi každý oznámi, či ide, alebo nie. Odporúčam vám, aby ste šli, lebo taká akcia hneď na začiatku školského roka dokáže dokonale stmeliť kolektív. Uvidíte, zoznámite sa medzi sebou, nebudete sa hneď stresovať učným a navyše si užijete aj trocha zábavy...“ lákala nás Krebsová.

„A kto pôjde s nami? Ako z učiteľov, myslím,“ spýtal sa Lukáš alebo Pavel. Keby som tak dovidela na tú jeho menovku...

„No mená vám asi veľa nepovedia, keď ste tu iba druhý deň, ale ak vás to zaujíma... Pôjdem ja a váš fyzikár a telocvikár profesor Bílek.“

„Počuj, aj tak je fajn taký výlet hneď na začiatku roka. Možno si tak rýchlejšie zapamätáme mená ostatných a hneď zistíme, kto aký je, nemyslíš?“ povedala som Zuzke. Tá so mnou zjavne súhlasila a navyše som sa dozvedela, že zbožňuje výlety akéhokoľvek druhu vrátane školských a že ten Lukáš alebo Pavel sa volá Peter. Ona si to stihla zapamätať. (Tára, veď jeho menovku má rovno pred nosom!)

Som na ten víkend veľmi zvedavá a veľmi by som sa naň aj tešila, keby mi v hlave okamžite nepreblesklo babkino neprestajne opakované porekadlo: Vopred sa na nič neteš, lebo to zle dopadne. (Keď som bola malá, veľmi som tomu nerozumela. Teraz som však študentka

gymnázia, nie?) Na túto babkinu múdrosť som už raz naozaj doplatila, keď som sa cez prázdniny veľmi tešila, že pôjdem za Tomom. Potom, keď sme sa po prázdninách rozišli každý k svojim rodičom, sľúbili sme si, že sa budeme navštevovať. Lenže z mojej návštevy uňho nebolo nič, lebo naši na ten istý termín naplánovali povinný rodinný výlet na druhý koniec republiky. Vynikajúce! A nasledujúci týždeň bol preč zase Tom, lebo mu otec (jeho otec) vybavil brigádu. Ach, jaj...

„Počuj, pamätáš si mená našich spolužiakov? Ja som úplne mimo. Pamätám si iba teba, pojašenú Renátu a asi ďalšie dve-tri dievčatá a niekoľko chlapcov. To je hrozné,“ postáždžovala sa Zuzka.

„Netráp sa, som na tom podobne. Niektoré mená sa mi maria a možno by som niekoľkých aj spoznala na ulici, ale... Spolu by sme ich možno zopár dali dokopy, nemyslíš?“ navrhla som a začali sme tipovať ľudí a mená k nim. Ďaleko sme sa však nedostali, a tak sme sa rozhodli zoznámiť s našimi najbližšími susedmi. Respektíve susedkami.

„To je strašné, že sa vôbec nepoznáme, však? Ahoj, ja som Katka,“ obrátila som sa s natiahnutou rukou k dievčatám v lavici za nami. Jedno práve niečo študovalo v indexe, kam si máme zapisovať známky a ospravedlnenia, a tak – jednoducho žiacka knižka. To druhé sa bezducho dívalo z okna.

„A ja som Zuzka,“ usmiala sa na ne moja susedka.

„No, to je fakt hrozné! Ja si vôbec nikoho nepamätám, tak ja som Zdenka.“

„Martina, ahoj,“ podala nám ruku aj dlhovlasá hnedovláska, ktorá sa predtým dívala z okna. A hneď nadviazala priateľskú konverzáciu o rozvrhu, počte chlapcov v triede a o triednej.

„Ako sa vám páči triedna? Čo poviete, koľko má asi rokov?“ položila háklivú otázku hneď na začiatok.

„Povedala by som, že asi tridsať, možno ani toľko,“ odhadla Zuzka. No neviem, ja by som jej povedala aj viac. Aspoň tridsaťpäť. Človek nikdy nevie. Napríklad mne nikto neverí, keď poviem, že moja mama má štyridsaťtri. Veľa ľudí by jej nehádalo ani tých štyridsať. (Samozrejme, už tri roky tvrdí, že má tridsaťdeväť...)

„To sme veľa nových ľudí nespoznali, pravda?“ povedala som Zuzke, keď zazvonilo. S dievčatami sme sa nejako zahovorili a na zoznamovanie s ďalšími sme pozabudli. Martina vyzerá celkom fajn. Zato

Zdenka ma obzvlášť nenadchla. Veľa toho nepovedala a pôsobila nekomunikatívne až hanblivo. A možno nie sme jej typ. Alebo ju bolí hrdlo. V takomto počasí by to nebolo nič čudné. S prázdninami, zdá sa, sa skončilo aj leto. Tento rok sa však výnimočne vydarilo. Naozaj krásne celé dva mesiace. Som aj dosť opálená – ja!!! Teraz to už však nie je ono. Dnes ráno bolo napríklad trinásť stupňov. Mama skoro neprežila, že som sa vybrala do školy iba v tielku a džínsovej sukni. A v autobuse za mnou sedeli nejakí dvaja starší chlapi, skôr dedkovia, ktorí šli na výstavu či čo, a tiež preberali, aké sú tie dievčatá hlúpe, že im prechladnú vaječníky a ľadviny – že je to pekná móda, ale keď budeme staré... Inak to bola super cesta. Fakt som sa celú polhodinu výborne bavila. Začalo sa to tým, že keď sme prechádzali okolo rybníka, ten jeden (volajme ho, povedzme, Arnošt) rozprával tomu druhému (povedzme Lojzovi), ako jeho synovec skoro zrazil bobra, keď sa mu pred autom postavil na zadné. Pán Lojzo na to povedal, že dnes je tá fauna (až taký odborný termín použil) celkom iná ako za ich mladých čias, že aj tie vtáky, čo boli kedysi sťahovavé, už vôbec neodlietajú. Potom to Arnošt logicky zdôvodnil globálnym otepľovaním, a tak sa dostali k ekologickým problémom.

„Veď vieš, všetko spôsobuje to topenie ľadovcov,“ argumentoval Arnošt.

„No hej, keď sa všetci vyvážajú autami, vo vzduchu je množstvo škodlivín a teraz ten Temelín do toho,“ mudroval Lojzo.

„Jasné, no jasné. Pozri, ak sa ľudstvo nezničí samo, tak do nás vrazí nejaký ten, počkaj, asteroid, nie?“ prešiel Arnošt na inú tému a trochu vedeckejšiu úroveň. Potom začali rozoberať, že vlastne raz vybuchne Slnko, lebo každá hviezda smeruje k samodeštrukcii. A vedci to majú už dávno prerátané, ako dlho to bude trvať.

„Teraz sa im to počíta, keď majú internet,“ zašiel Lojzo do roviny technických vynálezov, kde sa evidentne tiež orientuje. Zabávala som sa kráľovsky, keď rozoberali internet. Chudáci, ani netušia, čo to je. Pre nich počítač znamená internet. A tak sa nenápadne dostali k vojne a ako za komunizmu tadiaľto jazdilo veľa ťažkých nákladiakov a všetci mali popraskané domy a ako sa teraz (paradoxne) v mestách vylepšuje vzduch... Vravím vám, dokonalá zábava. Takúto duchaplnú a tematicky rôznorodú diskusiu som už dlho nepočula.

Teraz máme fyziku. Takže profesora (ešte som si na oslovenie profesora akosi nezvykla) Jozefa Bílka. Som naňho zvedavá, ako nakoniec na všetko. Dokonca má ísť s nami na ten výlet. Asi dve minúty po zvonení vtrhol do triedy mladý a pekný (!) chlapík – to má byť profesor???, ktorý sa s učebnicou fyziky postavil pred tabuľu a všetkých si nás obzeral.

„Želám vám príjemný deň a môžete si sadnúť,“ kývol nám a začal zháňať triednu knihu. So Zuzkou sme si vymenili uznanlivé pohľady.

„Fíha!!!“ gestikuluje moja susedka nadšene. Od učiteľského stolíka k nám zaviala príjemná vôňa jeho kolínskej. Rýchlo zapísal a sadol si na okraj stola.

„Volám sa Jozef Bílek a budem vás učiť fyziku a niektorých z vás, konkrétne chlapcov, budem mať na telocvik.“ To nie je fér!!! Prečo nie aj dievčatá?! Pokiaľ ide o môj štýl vyučovania, za pol roka získate približne štyri známky z testov, a ak sa pošťastí, tak jednu zo skúšania. To by bolo na úvod hádam všetko. Nejaké otázky?“ rozhlíadal sa po triede. V tretej lavici pri dverách sa prihlásil ryšavý chlapec. Bohvie, ako sa volá.

„Prosím vás, máte nejaké kartičky so svojimi ctenými menami? Presne takéto, super. Takže, prosím, Stano?“ Aha, takže to je Stano.

„Môžem otvoriť okno?“ položil zásadnú otázku Stano.

„Jasné, máte tu otrasný vzduch... Prosím... hej?“ kývol Bílek na Terezu – hej, tú si pamätám! Neviem prečo, ale pamätám.

„Ešte nejaké otázky? Nehláste sa všetci... Výborne, nič, takže sa pustíme do práce. Odporúčal by som vám zošity formátu A 4, pokiaľ možno čisté. Nakoniec, zošiť je váš problém, ja ich nekontrolujem. Stačia mi iba vaše uspokojujúce študijné výsledky, i keď aj tie sú vaša vec. Takže vám nadiktujem osnovu. Napíšete si dnešný dátum...“ začal prvú hodinu fyziky.

„Aj tu sa ešte hráme s dátumami?“ šepľala som Zuzke, ale asi nie dost potichu.

„Áno, slečna, s dátumami sa tu ešte vždy hráme,“ prehodil Bílek cez výbuch smiechu. Výborne, tak teraz si ma všetci dobre všimli...

„Dobrééé!“ zhodnotila nadšene Zuzka. Ja som očervenela až po uši. Dievčatá za nami sa ticho chichocú.

Tvárim sa akože nič, otvorím zošiť, kde si napíšem podľa mňa celkom zbytočný dátum a čakám, kedy začne náš mladý, pekný a voňavý profesor diktovať osnovu. To sa bude fyzika hneď lepšie učiť.

„Tak aby som vám aspoň zbežne načrtol, čím sa budeme štyri roky na hodinách fyziky zaoberať. Budú to tieto okruhy: mechanika v prvom ročníku, molekulová fyzika a termika, elektrina a magnetizmus v druhom, optika v treťom a potom nám zostáva už iba...“ už len pri tých slovách mi naskakujú vyrážky. Jediné, čo si zo základnej z fyziky pamätám, je štvortaktný motor (sanie, stlačenie, výbuch, výfuk). Možno by som si spomenula aj na dvojtakt, ale to je maximum. No a že optika má niečo spoločné s očami a magnety máme na chladničke. Ďalej by som to nerada rozoberala. Z fyziky (okrem tých motorov) neviem vôbec nič. Jednoducho španielska dedina!

„Myslím si, že takíto chlapi by vôbec nemali byť profesormi. Jednoducho to nemôže robiť dobrotu,“ povedala po hodine Martina. Tiež je z Jožinka (ako sme si ho dovolili familiárne nazvať) celá preč, viac než by bolo zdravé. A je pravda, že v triede rozpútal prvú hromadnú diskusiu. Dievčatá z vedľajšieho radu nás začuli, ako ho hodnotíme a hneď sa ochotne pridali. Jožinko dostal výborné hodnotenie. Urazenú postavu (vyšportovaný telocvikár) si ešte zvýraznil čiernymi džínsami a bledomodrým, ako skonštatovala Zuzka, obťahnutým tričkom. Vlasy má krátke, čierne a ofinku si nagéľoval dopredu. Začula som, že chalani ho bez rozmýšľania nazvali „šampónom“. (Ruku na srdce – asi aj bude taký mierne šampónovitý typ. No a čo. Aspoň sa je na čo dívať.)

Nasledujúca hodina nás však riadne šokovala. Do triedy nabehol zdatný päťdesiatnik s pivným bruškom a prešedivenou bradou – zemepisár (ten už tak nevoňal). Ani jeho hodinové pôsobenie v triede nezostalo bez reakcie. Jeho úvodná veta bola: „Sadnite si, volám sa Nový a budem vás učiť zemepis. Otvorte si zošity, napíšeme si krátky úvodný test.“

„Prehoha, ten ide na to zhurta, čo?“ zhodnotila ho Zuzka.

„To teda hej, pravý opak Jožinka!“ pridala sa Lenka (štvrtá lavica v rade pri okne).

„Taký žltok!“ zide mi na um a prezývka je na svete!

„Aj ty chodíš na obedy?“ spýtala sa ma Zuzka. „Aby sme nešli každá sama.“

„Hej, hej, chodím. Teda aspoň zatiaľ. A som celkom rada, že sa ma na to pýtaš, lebo fakt neviem, kde to je. No teda, asi viem, ale to je všetko. Už si tam bola?“ vypytovala som sa.

„Iba keď som sa prihlásila na obedy. Pravdu povediac som na ne dosť zvedavá. Nevyzeralo to tam bohvieako,“ ohľadala nos.

„No ja ti môžem zaručiť, že horšie ako v našej jedálni na základnej to hádam ani nemôže byť. Tam to bolo hrozné! Storočné obrusy na stoloch, rozhegané stoličky, až sa človek bál, že sa z nich zosype, a ako bonus si predstav nesmierne nechotné neohrabané kuchárky. Každý utorok filé, v stredu klasická UHO (univerzálna hnedá omáčka) a vo štvrtok jeden týždeň dusená mrkva, druhý týždeň dusený kel. Otrásné!“ zaškerila som sa pri spomienke na našu školskú jedáleň Kvet. Niekedy sme mali pocit, že tam nevaria, ale robia nejaké chemické pokusy – také jedlá dokázali naše kuchárky vyčariť. A ani sa nenamáhal, aby pre tie jedlá vymysleli aspoň lákavé názvy...

„Zaujímavé. Tak to potom naša jedáleň bola úplne bezkonkurenčná. Vyprážený syr, hranolčeky aj s prílohami, občas urobili aj pizzu, cestoviny na tisíc spôsobov... Mňam! Čo by som za to dala!“ oblizovala sa v duchu Zuzka.

„Pozri, možno aj tu dobre varia,“ povzbudzovala som ju (aj seba), hoci čím viac sme sa približovali k našej budúcej jedálni, tým menej som tomu verila. Dorazili sme k budove s nie veľmi príťažlivým exteriérom a otvorili sme ťažké drevené dvere s kľučkou asi v poldruhametrovej výške, čomu som vôbec nerozumela. Ako si s ňou poradia maličky z prímly, keď aj ja som mala čo robiť, aby som s ňou vôbec pohla! Pred nami bola dlhá úzka chodba.

„Sme tu dobre?“ spýtala som sa neveriacky Zuzky, lebo akosi sa mi to nepozdávalo.

„Áno, vitaj,“ povedala a vyrazila rezko (poháňaná hladom) na konic chodby. Keď sme otvorili ďalšie dvere, ocitli sme sa v akejsi predsieni s umývadlami a nechutnými uterákmi. Táto miestnosť sa postupne rozširovala do výdajne obedov. Na nástenke vpravo visel jedálny lístok naklepaný na písacom stroji (!). Tam sme si prečítali, že dnes máme kura na smotane. Na začiatok celkom ujde, pravda? Podľa pokynov pre prvákov sme zašli do kancelárie vedúcej jedálne. Tá nám vydala čipy, pomocou ktorých si budeme objednávať jedlo a pípať

s nimi pri okienku. Tak majú tu čipy a píšu na obyčajnom stroji. To sú mi veci! Pri okienku sme si teda pípli naším novým čipom a zobrali tácku s polievkou a kurčaťom na smotane. Celkom dobre to vonia, aj ja som už trochu vyhladla.

A cez prázdniny som sa poriadne rozožrala, hrozné! Keď som v lete brigádovala v tom kempe, tak som stále jedla len kadejaké nanuky a keksíky a potom som priletela domov a nahádzala do seba všetko, čo mi prišlo pod ruku. A teraz som dospela k záveru, že budem musieť začať s nejakou diétou. Aj keď s mojou extrémne pevnou vôľou asi veľa neschudnem! Poznáme sa, nie? Keby som aspoň pri niečom vydržala, bolo by to fajn.

Čo všetko som si nasľubovala, že urobím... A tých novoročných predsavzatí! Bohužiaľ, som tvor nestály a navyše neznášam stereotyp. Takže, ak niečo robím prídlho a veľmi často (ako napríklad obmedzovanie sa v jedle), tak ma to jednoducho rýchlo omrzí. Lenže ono je to tak, bohužiaľ, aj s ľuďmi. Keď je niekto priehľadný a dopredu viem, čo si myslí, tak ma prestane rýchlo zaujímať. Nemám v ňom čo objavovať, nie je v podstate nič, čím by ma prekvapil. To jednoducho nie je pre mňa. Nemôžem za to, viem, znie to hrozne, ale je to tak. Nebudem sa pretvarovať. (Ani to nie je moja silná stránka.)

„Sadneme si k tomu dievčaťu z našej triedy? Je to asi Zdenka, nie?“ navrhla Zuzka, len čo sme vošli do miestnosti so stolmi, na ktorých sú až prekvapujúco pekné červené obrusy (plastové, ale naozaj krásne).

„Jasné, chceli sme sa predsa zoznamovať s novými ľuďmi, pravda? Hej, a volá sa Martina,“ poopravila som ju. Martina sedí pri stole sama a pomaly si odkrajuje maličké kúsky mäsa. Je to tá istá Martina, čo sedí v triede za nami.

„Ahoj, môžeme si prisadnúť?“ spýtala som sa jej. Ani sme však nepočkali na odpoveď a už sme sedeli.

„Samozrejme, budem rada, nerada jem sama,“ prikývla.

„Bože, ako sa sem máme s tými veľkými táčňami zmestiť? To ako si nedomysleli,“ sťažovala sa Zuzka a usilovala sa na tých svojich troch štvorcových decimetroch stola zmestiť. Očividne zbytočne. Je celkom zábavné ju pri tom pozorovať – posúva taniere sem a tam, no márne.

„Môžem sa na to, vieš čo...“, rezignovala po chvíľke a odložila táčňu na zem vedľa stola. „Tak a je to! Aká som len šikovná!“ pochválila sa s radostným úsmevom.

Toto je fakt zaujímavá dievčina. Síce ju poznám iba jeden a pol dňa, ale už teraz mi niečo našepkáva, že s touto ženskou nuda nehrozí. Kdeže. Celý deň nezavrie ústa a ustavične vymýšľa somariny. No a, prirodzene, najdôležitejším záujmom (dokonca vesmírom) sú chalani. Ako napríklad tí, čo práve teraz prišli.

„Baby, oni sa na nás pozerajú!“ šepla potichu, ale dôrazne Zuzka, ktorá jediná sedí tvárou k nim.

„Nečum,“ poznamenala som, ale tiež som už stihla na nich zaostriť. Sú to štyria chalani. Ťažko povedať, koľko majú rokov. Možno sú o dva-tri roky starší ako my (takže ako Tom). A keď ich tak kútikom oka pozorujem, nie sú na zahodenie. Ktovie, či sú od nás z gympla?

„Dievčatá, ten čiernovlasý je celkom pekný!“ povedala a uprene hľadela do taniera (maskovací manéver).

„Ach jaj, ja ich nevidím a nemôžem sa predsa stále otáčať,“ sťažovala sa Martina, ktorá im sedí chrbtom. „Koľko ich je?“ vyzvedá.

„Štyria. Dvaja hnedovlasí, jeden čiernovlasý a jeden povedzme... holohlavý,“ informovala som podrobne.

„O čom sa asi rozprávajú?“ špekulovala Zuzka. Zvedavka zvedavá.

„Že by si sa ich šla spýtať? A keď tam už budeš, tak si hneď vypýtaj číslo, nie?“ poradila som jej. Očividne nie je s mojím návrhom spokojná.

„Nie, ja to asi vydržím, ale ty z nich, ako pozorujem, nespustíš oči,“ zaútočila.

„Ja? No tak, obzerám si konkurenciu. Momentálne som zadaná.“ A šťastne zadaná. Jediná chyba na Tomovi je, že býva tak ďaleko. Inak by sme mohli byť spolu omnoho častejšie. Ako cez prázdniny. Tráviť spolu dlhé večery, chodiť sa kúpať... Nezostávalo, pochopiteľne, vždy iba pri kúpaní – ale inak vo všetkej počestnosti – slovom, ešte sme sa nemilovali. Zopár ráz sme nemali od toho ďaleko, ale nakoniec sme to vždy dajako „ustrážili“. Jednoducho si vravím, že je na to ešte čas. Navyše sa máme na čo tešiť a dodáva to tomu všetkému trochu iný náboj. To čakanie, náznaky, odďaľovanie, podpichovanie... musím priznať, že ma to zatiaľ celkom baví (a tiež som niekde čítala, že keď

dievča hneď podľahne, prestáva byť pre chalana zaujímavé). Uvidíme, ako dlho to takto ešte vydržíme.

„No tak, hovor! Meno, vek, oči, odkedy...“ vysypala Zuzka.

„Výška bankového konta, počet kreditných kariet, koľko majú áut...“ doplnila ju s úsmevom Martina. Všetky tri sme vybuchli do smiechu.

„Mne doma sľúbili, že len čo si domov privediem nejakého chlapca, tak pôjde s ockom do dielne a absolvuje vstupný test – poznávačka náradia, zatĺkanie klincov, brúsenie dreva... A keď neobstojí, tak prídu na rad pravdepodobne aj tie kreditky...“ oboznamujem dievčatá s plánmi mojich drahých rodičov.

„Tak to je fakt drsné. Ja toho tvojho celkom ľutujem,“ kývla Martina pobavene hlavou.

„To sme však trochu odbočili, nie?“ nedala sa Zuzka len tak odbiť. „Mňa zaujíma to meno, vek, ako dlho...“, pripomenula mi. Na to, že sa poznáme tak krátko, chce toho akosi priveľa. Čo už. Vlastne som s tým začala ja a ako inak môžeme poznať iných – iba ak sa budeme vzájomne informovať?

„Začali sme spolu chodiť na začiatku prázdnin, ale poznáme sa už od detstva. Má sedemnášť, teda čoskoro osemnášť, a volá sa Tomáš,“ podala som jej stručnú charakteristiku. „A tiež sme sa už veľmi dlho nevideli a veľmi, veľmi, veľmi mi je za ním smutno.“

„No, nedá sa nič robiť, ja som dojedla. Pôjdete už tiež alebo si tu budete obzerať tie idoly?“ zaujímala sa Martina.

„Ja to do seba nahádzem a idem tiež, o chvíľu mi pôjde autobus. A ty, Zuzka?“ spýtavo som sa na ňu zadívala.

„No, čo s vami. Sama tu sedieť nebudem.“

A tak vstaneme a akože ledabolo odchádzame. A Zuzka určite tajne dúfa, že za nami jeden z tých krásavcov vybehne. Nič také sa však nestalo, takže aj keď sa usilovala maximálne zdržiavať náš odchod z jedálne čítaním jedálneho lístka (zajtra je paradajková – fúúúú – ak niečo nenávidím viac ako paradajkovú, tak som to ešte nejedla), nakoniec odchádza sklamaná a takmer zanevrie na celé mužské pokolenie.

„Takže, ty ideš na stanicu?“ spýtala sa ma Martina pred jedálňou. Tie dve majú spoločnú cestu, ale celkom na opačnú stranu ako ja. Bohužiaľ! No nič – hurá domov.

„**E**šte raz, oficiálne, dobré ráno, priatelia,“ pozdravil nás ráno ôsmeho na stanici Jožinko. (Jozef Bílek – telocvik, fyzika.) Zopár ľudí čosi zašomralo, najviac počuť Adama. „Dobrééééé, pán profesor!“ zreval na Jožinka. „Šetrite dychom, Rozrazil,“ odbil ho Jožko a s batohom na chrbte nerušene pokračoval v rečení.

„Pokiaľ máte pocit, že sú tu všetci, čo tu majú byť, a nikto nechýba, ani nie je navyše, tak nastupujeme,“ zavelil. Pri dverách do vlaku už čakala triedna v bielych šortkách, červenom tielku a s papierom v ruke odškrtávala všetkých prítomných. Občas si nebola istá menom, tak jej pomáhame. Vo vlaku sme zistili, že chýba jeden chalan – Stano Friš.

„Prosím vás, nevie niekto, čo je so Stanom?“ spýtala sa starostlivo triedna. Vymeníme si pohľady, ale nikto nič nevie.

„Ja mu zavolám,“ navrhol ktosi. Skôr ako stihne vytiahnuť telefón, Stano vletí zadychčane do vlaku.

„... brý deň... pre... prepáčte... zaspal som,“ dostal zo seba Stano zadychčane, v predklone s dlaňami na kolenách.

„Krásne dobré ráno, Friš. Vidím, že nielen v ranných hodinách ste celkom svieži (bodaj by nie, keď je Friš), takže zajtra budete mať na starosti rannú rozcvičku a pozajtra vlastne tiež,“ privítal ho veselo Jožinko.

„Vďaka!“ vzdychol Stano s krivým, vyslovene úprimným úsmevom a šiel si sadnúť k chlapcom, ktorí mu uvoľnili miesto.

„Čo si robil? Somár, veď si to skoro nestihol!“ vykrikuje Adam.

„Rozrazil?! Pomôžete Frišovi s rozcvičkou.“ Adam čosi zasyčal a nahlas prehodil, že ho veľmi teší.

„Má ešte niekto záujem o rozcvičku? Nech to vyriešime hneď. Nerád by som niekoho brzdil v aktivite,“ vyzval nás Jožinko.

„Ja!!!“ prihlásil sa Peter.

„No fajn! Ale viete čo? Vy si vezmete na starosť budíček. Tí dvaja rozcvičku zvládnú,“ rozhodol náš profesor telocviku a fyziky. Peter si povzdychol, že to nie je fér, a keď mu Jožinko vysvetlil, že život niekedy nie je fér, neostáva mu nič iné, iba sa s tým zmieriť. A my ostatní sa iba smežeme a sledujeme tú slovnú prestrelku. Jožinko vyhral. Hm, takže mladý, pekný (dnes má biele tričko bez rukávov – to sa mi väčšinou na chlapoch nepáči, ale keď má čo ukázať, prečo nie? – a tmavomodré značkové šortky Adidas), voňavý a navyše vtipný profesor! Škandál!

„Takže, aby sme cestou nestrácali drahocenný čas, oboznámime vás tu s pánom profesorom s plánom nášho, povedzme, spoznávacieho pobytu v prírode,“ ozvala sa triedna, asi päť minút po tom, čo sa vlak pohol.

„Áno,“ ujal sa slova náš utáraný telocvikár fyzikár. „Na miesto dorazíme asi o hodinku, a potom sa vydáme približne dva kilometre pešo do ubytovne. Ubytujeme sa, navlečiete si prikrývky...“

„Tak načo ťaháme so sebou spacáky?“ skočil mu do reči Peter.

„No,“ zaváhal Jožko, ale triedna hneď vysvetlila:

„Nie, nie, periny tam naozaj nie sú, takže sa nebojte, že sa budete zbytočne namáhať.“

„To som zvedavý, ako budem spať, lebo vo svojom spacáku sa asi nevyspím... Budem musieť zorganizovať nejakú nočnú hru,“ zamyslel sa Jožko, keď zistil, že si nevezal spacák. To sme už nevydržali a pustili sme sa do rehotu. Nie je vtipné, keď si učiteľ zabudne spacák? Je!

„Tak sme sa zasmiali, a teraz sa vráťme k tomu plánu. Poobede si niečo zahráme, napríklad futbal alebo volejbal, a potom pôjdeme na večeru. Po večeri bude, dovolím si to nazvať, zoznamovací večierok. V sobotu po rozcvičke pôjdeme na celodenný výlet na neďaleký hrad.“

„Čo znamená neďaleký?“ zaujímala sa Lucka (aspoň si myslím, že sa tak volá).

„Asi dvadsať kilometrov,“ odvetil Jožko pokojne.

„Čože?“ vyvalili sme naňho oči, či to myslí vážne.

„To si z nás strieľate, pravda?!“ zaprosíkala jedna mierne obézna spolužiačka.

„Dvadsať je to spolu, tam aj naspäť,“ upokojoval nás. To však ne-

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.